

Åbenbaringer

En antologi af Jens Michael Høy

Indhold:

Koder

Rejselyst

Overordnet

Mallorca

Vanvittige rim.

Natural writing

Hjemkomst

Det er sådan det er.

Tanken

Dansen vi er i.

Frygten

Næste kapitel: Jegets kvaler

Tom

Kitesurf for satan!

Jeg forsvinder gennem livet på min egen måde. Det kan ikke være anderledes.

Nok

Karens Minde

“Det fornøjelige liv” - En føljeton...

Afrejsen: føljeton over det fornøjelige liv. 2

Fra min have.

Samlet sammen.

Bangkok/Phuket/Phi Phi

Det næste kapitel...

Betroelser

Før døden

Klatten

Små cirkler

Jul

Jakke

Entanglement

Galehuset Goldschmidtsvej.

I dette ualmindelige øjeblik

Indsigt.

Hensigt.

Her sidder vi og skider

Men han mente dog ikke...

Tryk her for dental work

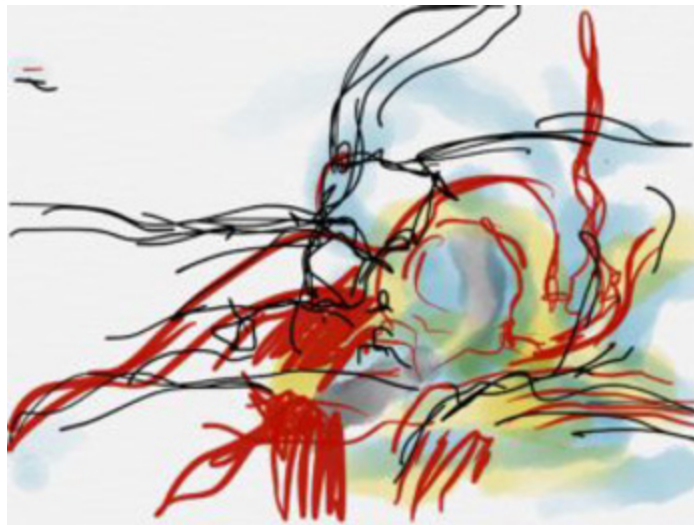
Koder

 jenshoey.dk

H2OLGA

februar 13, 2017

Ikke alt er som det skal være.noget mangler.du mangler. se billedet. mangler der noget? Hvad mangler der? Kan du se, hvad der mangler? Jeg kan ikke se, hvad der mangler. Kan du?

Rejselyst.

 jenshoey.dk

H2OLGA

januar 28, 2017

Mit hjem på Mallorca. La Vigna Pequena de Marcos Colon beliggende helt ude på spidsen af forbjergtet med udsigt over det nordlige middelhav. Her vil jeg kører til. Forhåbentlig er vejret lidt bedre dernede. I morgen tager jeg færgen til Puttgarden, hvorefter jeg med 80 km i timen vil bevæge mig ned gennem nordeuropa til det lille fyrstendømme Luxenburg, hvor der efter sigende skulle være en åben campingplads i bjergrigt terræn med vandremuligheder. Jeg glæder mig usigeligt til at bevæge mig lidt udenfor de sædvanlige dentale rammer. Jeg har lavet denne hjemmeside udelukkende for min egen skyld, og jeg forventer ikke, at nogen kigger med. Derfor blev jeg da også meget overrasket, da jeg erfarede at have fået en kommentar. Det viste sig imidlertid, at det blot var en ung mand fra Rusland, som ville sælge mig T-shirts med hans logo i russiske bogstaver, som jeg selvfølgelig ikke forstod en dyt af.

En herlig campingplads oppe i spidsen af Luxenburg var bestemmelsesstedet som drev chaufføren fremad. Afkørslen fra motorvejen lovede godt. Klokken er halv tolv om natten, og vores driver er efterhånden godt træt af den evige chikane fra de endeløse rækker af store lastvogne med anhængere, som svinges ind foran den lille camper med den gamle mand ved rattet, som lige for at give ham en påmindelse om, at han intet har at gøre der på den udstrakte bane, som helt tilhører den erhvervsdrevne kolods.

Der lå så tankstationen og lyste indbydende i mørket. Med kaffebar og varme muffins. Og en dieselpris langt under, hvad danske selskaber kan tilbyde. Og minsanten om ikke californien havde nået det bemærkelsesværdige resultat, at kunne køre over 11 km pr liter! Det var aldrig sket før, men var også udelukkende fordi hastigheden under hele turen aldrig var nået over 90 km/t.

Mæt og træt som han var, virkede de blot 90 km til bestemmelsesstedet for vores rejsende yderst lovende. Indtil han mødte et stort rødt skilt, hvorpå der stod at vejen var spærret på grund af reparation. Han blev nu ad

forskellige om-kørsler ledt langt ind i en bjergskov med dybe skråninger på hver side. Og opad gik det i hårnåleving, så motoren hostede og prustede og hjerteslaget blev hurtigere og hurtigere for vor gamle ven. Til sidst kunne han ikke komme videre, for vejen gik ned i en slugt, hvor den forsvandt i mørket. Da så han de hektiske blå blink fra politibilen, som i samme øjeblik kom drønende op fra hullet, han stod foran. Han blev væltet omkuld. Hans camper skred i det løse sand og rullede under stort spetakel ud i hullet. Politiet greb ham i armen, som de vred rundt. Nu sidder han alene i sin celle og spekulerer på, hvordan han skal komme videre på sin rejse.

Fortsættelse følger.

Lørdag den 4 febr. 2017 Lyon i Frankrig.

Så sad jeg der i fængslet og spekulerede på, hvordan jeg skulle slippe ud. Det gik der nogle timer med. Døren blev åbnet, og ind trådte de to betjente, som havde taget mig. Nu var de smilende og servile, og vidste ikke, hvordan de bedst kunne undskylde deres hårdhændede behandling. Det hele var en misforståelse, sagde de. Det var en bjørn, de var ude efter. En bortløben bjørn fra et cirkus. Som havde stranguleret flere børn fra en børnehave nede i dalen. Og de havde troet, at det var mig, som havde gjort det. Så nu ville de gøre sagen god igen. De løslod mig straks og gav mig morgenkaffe og gifler. Nogle særlige gifler, man kun fremstiller i Luxenburg! Og som om det ikke var nok, så trak de mig hen til vinduet og pegede ned på gaden, hvor der stod en spritny California. -Den er til dig som plaster på såret!

Så nu kørte den gamle mand videre i et sølvfarvet køretøj med lædersæder og turbo. Han ville ind og se byen, men atter var der vejarbejde, så han blev omdirigeret, og endte

dybt nede i en parkeringskælder under et stort varehus, hvor han kørte rundt i timevis uden at kunne finde udgangen. En behjertet kvinde i en nabobil kom ham til hjælp. Hun var datter af en visekonsul, som også havde sine ben indenfor i den Luxenburgske bankverden, så da de kom op i lyset igen, inviterede hun ham på middag oppe i tagrestauranten, hvor de fik grilleret blæksprutte og kølig Luxenburgsk vin. Da kvinden imidlertid inviterede på besøg i hendes hotelværelse på Plaza, sagde jeg stop. Der sætter jeg grænsen. Og jeg er jo også en gammel mand! Sådan noget gør gamle mænd ikke. Ikke hvis de vil kaldes ORDENTLIGE. Og det er jeg. Ordentlig!

Ankom kl halv tre om natten til den internationale campingplads i Lyon. Her var frit internet, og inden jeg sov så jeg de første to afsnit af Aquarius med David Duchovny. Omhandlende Manson sagen. Nu skinner solen fra en lyseblå himmel. Jeg vil have morgenmad. Nybagt sprød fransk flutes og camembert, og så ud og se byen. Til fods!

Søndag den 5 febr 2017 Lyon.

Hastighed er noget mærkeligt noget. Hvor hurtigt skal det hele gå? Skal det overhovedet gå? Kan det ikke bare stå? I morges da jeg vågnede i min lille bil efter en rolig nat med regndryp på taget og en varmeblæser, der nu og da satte i gang med en susen, som bragte temperaturen op på et behageligt niveau, tænkte jeg straks på, at nu måtte jeg afsted. Næste punkt på dagsordenen, som man siger. Barcelona i en ruf, ikke? Og så blev jeg pludselig lidt forpustet over min egen iver for at komme videre. Altid videre og videre. Det ligger implicit i alle mine handlinger. De skal bringe mig videre. Meget underligt, ikke? For hvad er det jeg skal nå? Dybest set. Helt nede i den eksistentielle grund.

Så tænkte jeg (for nu og da tænker jeg ret fornuftigt...) at jeg jo ligesågodt kunne tage en dag til her i Lyon, og ikke skynde mig i fuld fart hen til det næste sted. Så det har jeg besluttet. Jeg har besluttet mig til at blive her lidt endnu. Lige som i livet, ikke? Lidt endnu.

For når alt kommer til alt, så er situationen langt mere kostbar end den målrettede adfærd, vi som regel betjener os af.

Han gik op til stoppestedet for bus nr. 3 . Her sad en ung pige og ventede. På sit gebrokkne fransk spurgte han om det var her bussen gik til Gorge de Loup, Qui, svarede hun, og så var han glad. Buschaufføren instruerede ham i, at billetten også gjaldt som betaling i metroen, og så kørte han ind mod centrum. Han havde besluttet sig for at blive klippet, og minsaten om ikke der fandtes en salon for mænd lige der på stationen. Der sad 20 mænd og ventede. Hovedsagelig arabere, så han besluttede at tage klipningen på hjemturen.

Metroen et enkelt stop, så var han midt i Lyons gamle bydel med et mylder af mennesker, fortovsrestauranter, crepebarer og pubs, hvor skarer af heppende herrer deltog i kampen mellem England og Frankrig på storskærm. Han blev hurtigt træt af al den aktivitet og fandt en bænk i en lille park, hvor de fodboldglade mænds koner sad og passiarede mens børnene var i gang med at lege.

På hjemvejen var herresalonen nu kun halvfuld, så han satte sig til at vente. En venlig fransk herrefrisør af Orientalisk afstamning speed-klippede ham for 10 euro, og så ventede den lille bil med nytillavet tomat-løg-agurke-brieost salat med oliven og fransk vineddikedressing, flutes og en herlig lokal maconvin til. Netflix virker stadig en dag endnu, men det er ikke sikkert, at det bliver forlænget. Disse serier

fanger hurtigt interessen, men så, når man er hooked, går de i tomgang og bliver kedelige. I hvert fald de fleste, synes jeg.

Mandag den 6 febr. 2017 Lyon.

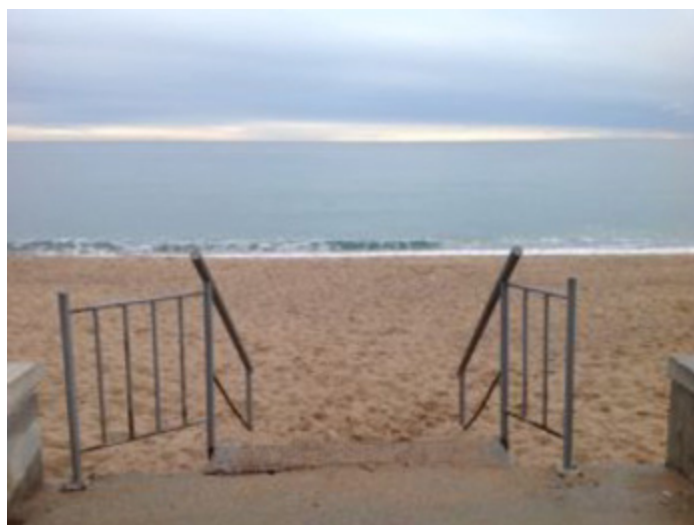
Her sidder jeg stadig og har det noget så fortrinligt. Byen åbner sig for mig og viser sig fra sin kønneste side. Rhonen flyder mageligt afsted under de smukt belyste buede broer. Den lille spidstårnede kirke i Vieux Lyon med de farvestrålende mosaikvinduer bød til messe, og jeg trådte ind i et røgelsesfyldt helvede med præster, der med salvesfulde stemmer sang præludier af Bach. Den unge messedreng med de lange hvide fingre og kappen ned til fodsålerne betjente biskoppen med en ihærdighed, som måtte menes skulle aftvinge respekt, men som hos den indtrængende gæst kun bragte afsky. Forfærdeligt i alle retninger, men dejligt at sidde ned efter en lang spadserertur fra Bellecour langs med floden op til katedralen med ophold flere steder, hvor nyudsprungne rosentræer sendte forårsdufte ud i luften til den forbipasserende. En ældre gangbesværet kvinde gav i et glimt informationer om alderdommens visdom. Det at kunne give sig tid til at sætte sig ned. Som Kim Larsen siger: Salig er den, som sætter sig ned. Jeg siger: Det bedste jeg ved - er at lægge mig ned.

tirs. 7 febr 2017

I dag tager jeg videre. Sgu så. Det småregner og er kun 6 grader. Det norske meteorologiske institut siger 15 i Barcelona og 18 på Mallorca og sol. Så dernedaf som man siger.

Så var det der! Middelhavet. Utroligt. Hæslig tur. Nat og øsende regn. Store lastbiler som sendte kaskader af

grusfyldt vand ligeop i fjæset. Han sidder og styrer sin bil. Hjertet hamrer i livet på ham. Tungen lige i munden hele tiden. Ingen svinkeæriender hen til radioen. Kør bil når du kører bil, synger det i hans øre.

Ud af Lyon med smådryp og tung grå himmel. Men først skulle hans datter have den creme mod hendes atopiske eksem. Det skulle hun altså. Posthuset var lige ved at lukke, men han nåede det, og cremen blev sendt i en fin brun kasse.

Et par hundrede kilometer syd for Lyon klarede det langsomt op. Ude i horisonten lå solen og blændede ham i forruden. Avignon var i sigte, og han sang om broen, som vi danser på, og besluttede at ændre kurs for et par dage der. Det skulle han aldrig have gjort. Da han kom fri af betalingsanlægget, blev han af en strøm af myldretidsbiler ført direkte ind på en kæmpe parkeringsplads ved et supermarked. En labyrint han nær ikke var kommet ud af. Franskmændene kørte som død og helvede. I rundkørslen var han ved at blive torpederet af en arrig karl, som ville frem.

Ingen tvivl. Bare direkte mod Barcelona, og så kom uvejret, som varede hele natten. I serpentinsving ned ad bjerget mod kysten med en hale af utålmodige biler bag sig nåede han lidt over midnat en lukket indgang til campingpladsen, hvor han opløftet af et godt glas fransk rødvin og resten af den sprøde flutes, lidt efter sank sammen i sin seng. Han drømte nu om sin tid som slædefører i Scoresbysund, og indså hvor klar hans livsbane egentlig var. Nu var det ikke et tolv-spand hunde men en ældre dieselmotor, som trak ham frem. Nu var det ikke to skønne eskimoiske kvinder i løbetid, men tanken om et dyk i Middelhavet, der drev ham. Han ville evigt og altid være på farten. Det indså han denne nat mens regnen trummede på taget af hans bil. Og om morgenen lukkede porten op og en venlig englænder på vej til toilettet gav ham instrukser om forholdene her på pladsen.

I øvrigt er det den 8 febr. 2017

Så her blive han nok et stykke tid. Forholdene er ideelle. Solen skinner nu fra en skyfri lyseblå himmel. Under pinjerne er bilen placeret med kig ned til azurhavet, han elsker. Bølgerne er store. Rev ham næsten omkuld her til morgen, da han på usikre ben stolprede ned ad den stejle skråning mod dybet. En stor ilanddreven træstamme sidder han på og ser horisontens beroligende lige linie. Så frotte med det store håndklæde og badekåben på. Oppe ved duchen sidder katten med de gule øjne og venter på ham. Den spinder kælent og han stryger den over ryggen som gnistrer af elektricitet.

Nu er taget slået op. Bilen har fået sig en overhaling og forsædet er vendt om, så han kan sidde der og læse. Spanden med malergrej er taget ud og stålbørsten taget frem. Så snart overfladen er tør nok, skal alle rustpletterne børstes af og have mønjemaling. Det er ligesom på skibet.

Hans gamle sagitta. Den skulle også hele tiden have en overhaling, så han kunne komme videre. Han har hængt en snor op mellem to træer, så badetøjet kan blive tørret. Er ved at finde sin plads her i Blanes. Så kvajler han restlinen pænt op og hænger den på elskabet ved siden af bilen. Sætter sig ind og har en længere samtale med en franskmand som dobbeltchargede hans mastercard. Derefter en længere samtale med danske bank, som lover at afvise betalingen. Jo tak, der er nok at se til for en ældre pensioneret tandlæge! Det går op for ham, at det er præcist det samme som at holde et tandsæt på en 89 årig ældre kvinde i funktionsdygtig stand, som det er at holde en 24 årig gammel california fri for rust.

Det er iøvrigt den 9 febr i dag.

The smell of spain and the full moon is what is enough for me.

And enough is enough is enough.

Den 10 febr 2017

Der er intet at sige i dag. Nyd livet. I stilhed. Det hele er der lige for ens øjne. Duerne vandrer ihærdigt rundt om bilen i deres søgen for føde. Bagved står spanden med malergrej. Den skal frem nu, skal den, så rustarbejdet kan fortsætte. Spiste for første gang på restaurant i går. 7 euro for tre retter inklusive en halv karafel vin. Nu lyder Bach i mine ører fra en koncert i Madrid. Ind imellem klapper folk, og jeg tænker, det er noget underligt noget. At slå hænderne sammen for at give lyd. Gør de store chimpanser osse det? Det gør de nok. Jeg kan slet ikke sige mig fri for at tænke på mig selv som en slags abe. Det giver et vidunderligt perspektiv på hele tilværelsen.

Og så er der det med grådigheden. Det med at ville have mere. The better is the enemy of the good. Se bare min store datter sender mig en artikel fra POV international skrevet af Claus Ankersen, som er læseværdig, og jeg har ikke bedt om noget. Det hele kommer af sig selv. Når vi ikke rækker ud efter noget, så kommer alting af sig selv. I balance. Det er mig/MIG der forstyrrer balancen hele tiden TRUMP.

Så blev det den 11 febr. Lørdag minsanten.

Og så blev det søndag med expedition op til jernbanestationen, hvor toget til Barcelona afgår hver halve time. Ned ad bakken til busstationen forbi det store supermarked og hjem langs med det altid nye hav som er i grufuldt oprør for tiden. Igen og igen kaster de hvidskummende bølger sig op mod sandstranden og til tider helt op på vejen, hvor jeg går. Det var alligevel godt at den store parkafrakke var med. Den skærmer godt mod vinden.

Hjemme på den lille tandklinik i Klostergade ser det vist ikke så godt ud. Dorthe fortæller, at de unge tandlæger holder i gennemsnit en uge. Så må de hjem. Hjem til deres vante liv i København med caffelattebarer i Istedgade og skrækfilm i Paladsteatret. De kan ikke undvære storbyen, hvem der nu kan forstå det. De stakler.

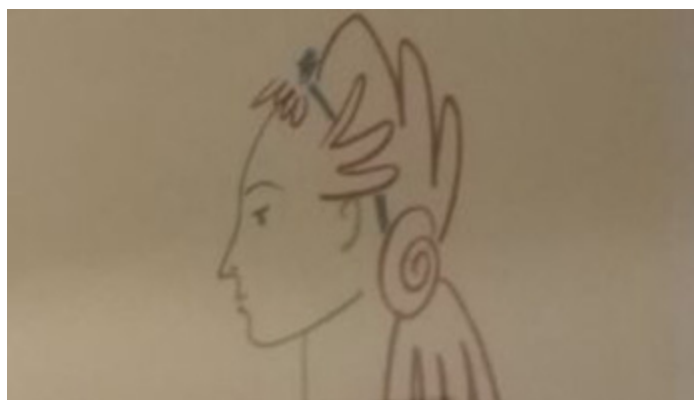
Det kan undertegnede godt. Og han kan sandelig også godt undvære buccalfladen på 7- på fru Jensen, som har så svært ved at ligge ned, og som kaster op lige så snart spejlet bare strejfer tungen. Gudfader bevarer, hvor jeg dog kan undvære det. Tak Gud for jeg endelig er færdig med det job!

Så hellere en lang nat her i karossen med idelig kommunikation omkring bolig i New York for mig og min søn til sommer. Og bagefter flyver vi tværs over usa til LA, hvor

jeg har fundet nogle søde surfere, som lejer deres annex ud til en rimelig penge inclusive 2 cykler til fri afbenyttelse så vi på 5 min kan cykle ned til Venice beach, hvor det hele foregår på de kanter...

Og måske får jeg også den glæde at se min store datter og hendes mand og mine to børnebørn på Mallorca i næste måned!

Om Gud vil. Men sådan er det jo med det hele. Man ved aldrig hvad der sker. Det siger min californiabil også. Man ved aldrig hvad der sker. Og så tager vi det bare derfra.

Så kom solen. Endelig. Det er sjovt så stærkt det virker på ens sind, når de livgivende stråler rammer her ned på jorden. Gennem et tykt skydække kommer ikke meget lys, og når det så ovenikøbet styrter ned den hele dag, bliver humøret derefter. Men nu er det ovre. Den lille radio spiller munter spansk musik, de nykøbte æbler er taget ned fra hylden oppe ved opslagsteltet, og det fine røde er pudset og delt i to, hvoraf den ene halvdel bliver skåret i små stykker som bund for sojayogurten og bifidus desnatat naturel, mens den anden halvdel gemmes til i morgen i køleskabsæsken med låg. Det er et stilleben jeg maler. Den blå kop. Det røde æble. Den hvide yougurt.

Jeg bliver lidt efter lidt bare sådan een der er her, uden at være nogen steder og uden nogen grund.

Det er dybt befriende.

Talte med min hof-assistent fra tandklinikken i dag. Hun er sådan et dejligt roligt menneske, som jeg sætter stor pris på.

Den 14 febr. 2017

Nu er Deya blevet et fashionabelt sted at besøge. Sådan var det ikke for 30 år siden. Der boede en håndfuld flippede kunstnere der højt oppe i de Mallorcinske bjerge. Og Robert Graves gik omkring i sin 90 årige velstand og snakkede med hvem der ville snakke med ham. Og så kom en ung tandlæge forbi, lige efter sin skilsmisse fra kone og barn, og var godt oppe at køre. Stedet har en særlig aura omkring sig. Ligesåvel i dag som dengang.

Han fandt et lille hus langt ude på en klippe, hvor han flyttede ind og begyndte sin nye tilværelse som evigt omrejsende singel. I dag har han tilrettelagt en tur dertil, for at tilbringe en tid sammen med sin store datter, sin svigersøn og sine to børnebørn. Så er ringen sluttet, og han holder meget af sluttede ringe, som i tiden bevæger sig opad i en spiral. Selvom hans første kone ikke bryder sig om at han omtaler det, kan han alligevel ikke dy sig for at sige, at denne spiral er højresnoet og asymmetrisk, ligesom det asymmetriske kulstofatom, hvis paritet er grundlaget for alt liv i hvertfald i vores kendte univers. Så kan det nok være, at andre grundstoffer med lignende egenskaber som kul, kan have samme funktion som byggesten for levende organismer. Det skal man ikke udelukke.

I øvrigt har den skrivende nu fundet en beskæftigelse, han sætter pris på. Nemlig hver dag at begive sig i løb hen over

de sindrigt sammensatte fliser, som udgør den stedlige ramblas belægning. Han løber med en let kildrende latter i mellemgulvet, og når han har fået nok, skifter han over i en hurtig gangart kaldet skridt. Men længe varer det ikke før lysten til at bryde ud i lattermildt løb melder sig, og så går det et stykke tid over stok og sten, før han atter sætter kadancen ned til almindelig gang.

Sundhedsstyrelsen for patientsikkerhed har nok at gøre for tiden, og den gamle tandlæge takker sig lykkelig over ikke at skulle blive omtalt som farlig. Han har gjort sit arbejde til alles tilfredshed. Har aldrig modtaget en klagesag, og har i det hele taget opført sig ORDENTLIGT. Og nu er han så ganske UFARLIG. Han takker iøvrigt alle sine patienter, som så tillidsfuldt har lagt mund til hans håndarbejde, og ønsker deres mundhuler god vind i fremtiden. Han savner fru Rove især. Det var altid så hyggeligt at have hende i stolen, og han håber ikke, hun tager ham det ilde op, at han nu er gået på pension.

Og så er den 15 febr ved at rinde ud.

Nu daler tingene lige så stille ned på deres plads, hvor de falder til hvile, så man kan se dem i deres fulde glans og herlighed. Ingen dommer bedømmer dem længere. Ingen skeptiske blikke roder op i den skønne orden. Engang skrev han: Blade der falder mod skovbunden. Kald lige det kaos. Soldater der i lige rækker marcherer mod fronten. Kald lige det orden. Men det er der faktisk nogen, der gør. Uffe Ellerman Jensen mener vi bør ruste op nu. Så vi kan være forberedt til krigen, der kommer. Så vi kan virke afskrækkende på vore fjender. Det er retorikken lige for tiden. Den tidligere norske statsminister, som nu er formand for Nato går forrest. Ham som græd, da han talte over ofrene fra Udøy. Man bliver bitter og hård. Det er hvad der sker lige nu. Bitterhed.

Men stormen har lagt sig. Bølgerne slår nu med blide bevægelser op over det gule sand. Han ligger på ryggen og ser ud i rummet. Mærker jordens krumning og bevægelse, som er i gang hele tiden og ustandselig. Menneskene går forbi ham i een eneste flydende strøm. Som vand der bevæger sig i en flod. Deres ansigter ses i glimt. Kommer ham i møde, og forsvinder. Pigen i restauranten er levende som en blomst. Manden på bænken er træet som et gammelt træ. Musikken kommer ud af radioens højttaler og blander sig med lydene fra bilerne, som skal videre. Det grønne stoplys i vejkrydset skifter til rødt, og skifter tilbage til grønt igen mens han står og betragter dets skiften. Han går ikke over. Han står blot og betragter det. Så går han hjem til sin bil. Spiser sin aftensalat og læser et par kapitler i Hemingways "De Ubesejrede" Alone again naturally...

Den 16 februar var således en god dag.

Maden smagte fortrinligt. Først stillede han sin gamle rygsæk op udenfor bilen. Den er således indrettet, at den har en lille klapstol, som kan trækkes ud fra dens stel, således at man altid har noget at sidde på, når man er på vandring. Foran stolen havde han lagt en bakke, han engang havde stjålet fra Rødby-Puttgarden overfarten, og på denne bakke anbragte han det koreanske gaskogeapparat. Nu var der læ for vinden, der kom ind fra havet, og han kunne riste 6 fed hvidløg og et ituskåret rødløg i den sidste olivenolie han havde medbragt hjemmefra. Røgen stod i vejret fra det lille komfur, og snart kunne ris og vand tilsættes sammen med en knivspids salt. Da det havde kogt i godt og vel en to til tre minutter, blev gryden taget af ilden og anbragt imellem to puder bagerst i hans køje.

Mens maden således stod i hækasse satte han sig til at læse om Leonard Cohens kæreste Marianne og deres fælles liv på

den lille græske ø Hydra. Da han havde læst godt og vel en to til tre kapitler, gik han hen til den store støbejernsgitterlåge, som er forsynet med koden A B C 5 og trykkede sig ud. Han gik ned til stranden og gjorde et enkelt præcist kast med den store havhjul-stang, han havde medbragt, og fik øjeblikkelig en blåfinnet tun af anseelig størrelse på krogen. Kampen med dyret tog godt og vel en to til tre timer, så han var rimelig træt, da han endelig kunne slæbe den hjem og partere den foran sin bil. Flere af de camperende pensionister var stimlet sammen omkring ham for at se ham partere. Det havde han lært af sine eskimoiske venner oppe i iqqortormiit på Gønlands østkyst.

Små tynde strimler af det fineste rå tunkød blev forsigtigt vendt i løgrisene, og så var maden færdig. Det tyndede ud i pensionisterne, der af høflighed forlod stedet, for ikke at genere ham, mens han spise. Til gengæld dukkede hans gode ven den guløjede kat op med et lumsk smil om snuden.

-Nåe, så du kunne ikke holde dig væk. Du er ikke høflig som pensionisterne, men det skal ikke forhindre dig i at få resten af tunen. Sagde han, og kastede kadaveret af den kilotunge tun for katten. Der straks greb det og slæbte det hen til sine godt og vel 15 ventende killinger.

I øvrigt bryder jeg mig slet ikke om at fange truede dyrearter. Men uden tun ville retten være en katastrofe. Og jeg havde jo også den guløjede kat og dens mange killinger at tænke på.

Nu er alle mætte og veltilpasse, og i morgen Lørdag den 18 februar er vor ven den rejsende tandlæge inviteret til koncert nede i byen, om hvilken de ærede læsere nok skal høre nærmere.

Trods tiltagende forkølelse med ustandselig pudsen næse i små papirlommetørklæder og tør hoste begav jeg mig alligevel ned på stranden. Havet var blikstille og himlen klar og blå. Solen bagte skønt. Et ungt par havde taget ophold ved en ilandskyttet træstamme, hvor jeg havde tænkt mig at hænge min badekåbe og mit håndklæde. Jeg gik demonstrativt hen og gav mig til at gøre mig klar, da den unge kvinde tiltalte mig. -Jeg så dig gå i vandet i går. Er det ikke koldt? Hendes mand holdt sig i baggrunden. Jeg svarede: -Nej, nej. I Danmark bader jeg med isklumper flydende omkring mig, så det her er dejligt varmt! Manden kom grinende hen imod mig, og snart opstod en samtale på mere end en time om den nuværende situation i verden. De var fra Schweiz og havde to små børn, en lille pige på 1/2 år og en dreng på 3 med sig i en campingvogn. De var vegetarer og meget miljøbevidste. Børnene skulle ikke anbringes i det almindelige autoritære skolesystem. - I Schweiz har vi skoler, hvor børns indbyggede trang til læring sættes over den sædvanlige indoktrinering, fortalte han. -Det er dejligt at opleve at den slags mennesker findes, tænkte jeg, idet jeg vinkede farvel til dem og lod havet opsluge mig.

Den brede sofa var ledig, da jeg trådte ind i lokalet. Et stort firkantet rum, højt til loftet og med kæmpe papmache' figurer i catalanske folkedragter opstillet langs med væggene. Jeg satte mig i de bløde puder og bestilte en kaffe og cognac. Oppe på scenen var en ung pige ved at gøre klar til at spille. Der blev hurtigt fyldt op omkring bordet. En hel gruppe unge spanske mennesker med samtaler på kryds og tværs. Der var også en lille dreng, som moren havde taget med, og som sad opslugt af sin I pad.

Nu begyndte den unge pige på scenen at stemme sin guitar, og lidt efter spillede hun.

I tandlægeskolen var en pige, som hed Sonja, som jeg var meget forelsket i. Hun var smuk og klog og blev tandlæge et år før mig. Hun skrev op til Narssaq og inviterede mig til en fest, hun ville holde for alle de gamle venner, "kliken" som hun kaldte det. Jeg sad i Grønland, så det var ikke muligt, og nogle år efter hørte jeg at hun var død. Hun havde fået kræft og havde lukket sig inde i sig selv, og så var hun væk.

Den unge pige som var igang med at spille sine sange, blev mere fri i sit udtryk, som aftenen skred frem, og med eet opløstes hun for mine øjne og blev Sonja som jeg huskede hende. Det var sådan hun var, før hendes omgivelser førte hende væk og gjort hende til en tandlæge, som nu er død og borte.

Drengen med I paden blev utålmodig. Slog uhæmmet med en gaffel på glas og flasker på bordet, så moren irriteret måtte rejse sig for at gå udenfor og ryge. Faren, som bar en t-shirt påmalet "Shiva" og et billede af den indiske gud, der nedbryder alt, ruskede i sin søn, for at få ham til at holde op, og tilsidst måtte de bære den skrigende dreng ud og gå hjem.

Jeg gik osse hjem. På vejen langs med havet lå to billeder i guldramme. Nogen havde kastet dem der. Det ene forestillede en sø med træer rundt om, det andet en ung kvinde med sit barn. Jeg samlede dem op, og bar dem et stykke vej, og var egentlig ret træt af at slæbe på dem, da jeg så en sofa stå op ad en container. -Nu lægger jeg disse to billeder i den sofa, tænkte jeg, og gik derhen. I sofaen lå en ubeskadiget klapstol som jeg tog istedet. Det er lige sådan een jeg længe har ønsket mig. Så kan jeg sidde udenfor bilen og tegne eller læse eller bare nyde solen ligesom alle de andre pensionister.

Stolen jeg fandt.

Lørdag aften den 18 febr 2017 i Blanes/Catalonien.

Han pudser næse ustandselig. Den løber med fint tyndt slim, som må pustes ud, mens han holder på det ene næsebor med sin pegefinger, og lader det andet få frit løb. Nys på nys flænger luften i hans nærhed. Han har helt abandoneret sin daglige rutine med en svømmetur. Nu er han rekonvalescent og håber på, at det for fanden må fortage sig. Men det bliver bare ved. Og så er der hosten. Den kommer dybt nede fra hans betrængte lunger, og han frygter det værste.

I de sidste par dage er det dog blevet lidt bedre. Han hoster ikke hele tiden, og tog sig sammen til i dag at få rensset de sidste rustpletter og lagt et lag mønje og derefter fin sprayfarve i samme kulør som den øvrige lak. Nu stråler den 24 årige gamle dame i al sin skønhed. Så på den front er alt såre vel. Han ved selvfølgelig ikke om den kan køre, men så må han blive fastligget her i Blanes, og hvad så med Mallorca? Nå, men der går fly, og så må han leje en bil, når de andre kommer. Huset er i hvert fald på plads, og flybilletterne til resten af familien købt, så mon ikke det går?

Det er blæst op igen men nu fra øst. Temperaturen er derfor steget. 16 grader er vi oppe på, og himlen er skyfri.

søndag den 19 febr sluttede med megen aktivitet over nettet. Mine gode venner fra Kbh. Thomas og hans søde kone Birthe, som begge har vandret i de Mallorcinske bjerge tidligere er sørme sprunget ud i et besøg hernede ved Middelhavet i slut marts beg. April. Det er jo super som tingene flasker sig. Det er det jeg siger. Man behøver ikke at foretage sig noget. Det hele kommer af sig selv. Hvis bare alle grådige kunne indse det og slippe deres forbandede kontrol. Åbne grænser, åben handel, åben kommunikation og en uendelig horisont af muligheder er tilstede, når denne grådige abe slipper sit tag i sine egne forestillinger og tanker om sikkerhed og kontinuitet. Slipper sin forbandede frygt for det ukendte og uvisse og giver denne verden sin tillid. Slip tanken fri for hrelvede, som Suely altid siger: -For hrelvede!

Siger han mest af alt til sig selv denne rolige nat efter en lang varm dag, hvor temperaturen nåede op på 21 grader, og hvor han prøvekørte bilen og fik den fyldt op med diesel og checket luftrykket i alle fire dæk, så den kan være klar til mallorcaturen. En pakke sendt til datteren fra Lyon synes at være gået tabt. Post nord vil ihvertfald ikke vide af den, og svarer uforskammet, at han må anlægge en reklamationssag overfor det franske postvæsen, hvilket bringer ham i favnen på fransk bureaukrati som drænerer ham for energi gennem telefonsamtaler ført uafbrudt i 7 timer. Men så har han lært det. Livet er een lang læring! Godnat.Du.

210217glæder mig til Betty kommer og giver lidt inspiration til måltider noget mere spændende end dette!

Så i dag har det været den 22 februar. Som tiden dog går, ikke? Men den går godt. Den går skidegodt, om jeg så må sige. Han blev inviteret til risotto med stensvampe hos de søde schweitzere, som han mødte forleden dag på stranden. Det skyldtes til dels en lille lavstammet hund nærmest af grævlingeracen, som stod og så så uendelig ked ud af det, da han passerede den efter et morgenbad i et blikstille middelhav bestrålet af blitzlys fra en ultraviolet solbombe lige ned i alle hudporer og overflader på hans krop. Den så så ked ud af det, så han standsede op og spurgte den hvorfor, men så kom dens ejer den i forkøbet, før den kunne nå at svare, og sagde, at det var en gadehund fra syditalien, og det skyldtes, at den led af posttraumatisk stress over minderne fra den gang den var et stakkels hjemløst kræ. Han fortalte også, at den ikke kunne lide fødder. At den ofte gik til angreb på folks ben, og at det skyldtes, at den var blevet sparket der i Syditalien inden de fik den og reddede den. "Rafael" Tænkte jeg straks. Samme symptomer som min datters fine lille hund, som også blev hentet fra gaden. I Portugal, og som nu desværre er død. Det talte vi også om. Det med at man ikke kan være sikker på, hvor gamle de er, når man får dem fra gaden. Den lille hund her mente ejeren nok var 11 år, og måske mere. Så derfor var det, at den så lidt ked ud af det. Den var træt.

Mens denne samtale stod på, dukkede så Oliver fra Schweiz op og smilede glad, og inviterede på risotto hjemme ved hans og Zoes camper om en time.

Det blev en eftermiddag af høj intensitet. Hans lille søn og datter satte i høj grad dagsordenen og det førte ind på alverdens meget vigtige emner i en samtale som var af de sjældne. Som at møde en bror og en søster var det at møde de to mennesker. Og som at opleve verdens skabelse, var det at være sammen med deres børn. Tak for den dag!

Torsdag den 23 febr.

Beklager meget, men det meste af dagen er gået med at tænke på Heisenbergs usikkerhedsprincip og Schrødingers kat. Så der blev ikke meget tid til at opleve. Dog oplevede jeg en måge, som skreg med en mystisk stemme, mens den trippede rundt i cirkler nede i strandkanten ved det klare lysegrønne vand i den lille fiskerlagune ved forbjergget. Her var rigtig fint at tegne, og i morgen skal der tegnes. Så tager jeg tegne redskaber med derned og sætter mig på en sten.

Min søde datter Suien ringede. Det var dejligt at høre hendes stemme. Men hun har meget travlt. Ligesom alle andre i den store by. Bare jeg kunne gøre noget ved det, så de ikke har så travlt allesammen. Det er sørme sygt med al det stress og rend. Jeg forstår ikke en skid af det hele mere. Mere og mere forstår jeg ikke en skid. Det er som om jeg, der skriver dette, slet ikke har noget med de fleste af de mennesker jeg møder, når jeg går nede i byen at gøre. Det er ligesom de er statister i en film, der er under optagelse. De styrter rundt som marionetter dygtigt iscenesat af en ambitiøs instruktør. Og jeg ser på, og forstår som sagt ikke en skid af, hvad der foregår. Jeg kan hverken se hoved eller hale på den film. Og instruktøren kan jeg heller ikke se. -Gad

vide, hvor han mon befinder sig, tænker jeg, og går ind i mit bageri og bestiller en kaffe latte og en croissant til 1 euro og 80 cent og læser de spanske aviser, der er tykke som wc ruller og fyldt med overvejelser om de spanske politiske partiers fremtid. Fuck det, tænker jeg, og på vej hjem efter indkøb i det store supermarked med de søde kassedamer, der altid er så venlige overfor den ældre herre med sixpence og tilbyder at putte hans varer i en plasticpose. På vej hjem køber jeg en god flaske rioja i det lille supermarked, som er det eneste, der har den der Atano, som er så udmærket.

Ja sådan har jeg det altså nu. Men vejret er godt!

24 febr 2017

Han har tit undret sig over, hvordan folk kan være så sikre på hvor de befinder sig. Selvfølgelig ved vi godt, hvor vi befinder os i vores solsystem. Det ved vi godt, og vi ved osse godt, hvor vi befinder os i vores galakse, og vi ved osse sådan nogenlunde i hvilket cluster af galakser vores galakse er. Men så hører det også op. Vi kan overhovedet ikke stedfæste os selv på nogen måde og sige hvor i alverden denne cluster befinder sig. For vi ved intet om det rum eller det space eller den entety, hvis det er en enhed, som disse trillimilliarder o.s.v af galakser befinder sig. Konklusionen er, at vi slet ikke ved, hvor vi er!

Og så kommer det næste spørgsmål. Er der liv andre steder end her? De har fundet adskillige exoplaneter, som ligger i passende afstand fra deres stjerne til at der kunne være vand. Men endnu mangler beviset på liv. Men der er jo liv lige her, så vidt vides. Og eftersom her ligeså godt kan være der, i følge hvad lige tidligere blev sagt, idet man i bund og grund ikke ved HVOR man er, så må det jo være indlysende, at selvfølgelig er der LIV alle steder. Så hvad er så

problemet med at lede og lede efter beviser, når det hele er INDLYSENDE.

Men som sædvanlig raves der rundt i blinde. Grådige, skræppende monsterlignende abedyr med hæslige lyde og tegn som spredes som materie fra et åbent sår, kravler rundt og vil snart udslette sig selv og kvæles i deres eget stinkende affald som de bare producerer og producerer som kræftceller uden mål og med.

Hyggeligt ikke? Når nu det hele er så indlysende. Men lyset mangler. Mørket ruger. Døden lurer. Og ansigtet på manden der skriver, får dybe furer. Men hallo, så får han en opringning fra en indisk dame, som påstår hun befinder sig i Californien, og som siger, at hans computer er corrupt, og at hun vil hjælpe ham med at få den i orden, og at det slet ikke koster noget, og at han skal tænde for sin Windows computer, så hun kan komme ind på den og hjælpe ham med at få den i stand. Men han lader sig ikke narre. Det er atter en af disse slangelignende væsner, som huserer. Så han forklarer, at han slet ikke er hjemme. -Are you on holiday? Spørger hun kælent. Og han kan ikke se, at det rager slangen en skid, så han svarer, at han er væk. Så bliver hun træt, kan han mærke. Hun kan mærke, han ikke er sådan een man bare lige kan løbe om hjørner med, så hun ønsker ham "A good day" og skrider.

Og udenfor regner det. Det hersker der ikke tvivl om.

Lørdag den 25 febr.

Der er karneval nu. Hele byen er iklædt farvestrålende papirguirlander og små lamper med røde og gule lys. På gaden myldrer det med djævle og trolde og hexe og feer og store spanske piger med cyklamenfarvet plastichår, som danser samba og svinger armene vildt i luften. Jeg går

gennem det hele ned mod stranden og møder på vejen en ældre herre som fortæller mig om statuen af den tyske botaniker, vi sammen står og betragter. Han siger han selv er fra Chile og var koncertpianist i Buenos Aires under Juan Perons diktatur. Han er 91 gammel og har hele tiden svært ved at finde ordene og huske navne på steder og begivenheder, han har oplevet. Jeg giver mig god tid til at lytte til ham, og forstår forbavsende nok alt, hvad han fortæller. Mit spanske er en underlig blanding af fransk og portugisisk og så spansk, men det lader ikke til at forstyrre vores kommunikation. Han afslutter med at række mig hånden for at fortælle, at han må videre for at møde sin ven, som han har aftalt at spille domino med kl. 4

På næste torsdag er der færgetur over til Isla. Så skifter jeg rulle. Efterhånden er dette indlæg blevet noget lang at rulle op hver gang man skal læse. Som en wc-rulle der snart er slut. Det er en naturlig overgang til et nyt kapitel, som ligger forude, og som jeg glæder mig til. Det bliver godt at rykke teltpælene op efter snart en måned i Blanes.

Det var en dejlig lang nat i min pragtfulde California. Den modtager mig med tryk varme og en hyggelig lille lampe i radioen med musik som spiller dæmpet hele natten. Duerne foran mit vindue sidder parat og venter på morgenmaden, når jeg ved ti tiden står op. Så får de en ordentlig skovfuld havregryn, som jeg egentlig havde købt til min datters høns på Bornholm. Men nu får duerne i Blanes dem i stedet for. De flokkes i en stor sværm ned mod maden, da en åndssvag spanier, som lige er ankommet i sin åndssvage campingvogn sammen med to sibirian huskies i snore og en stramtandet kone, for at imponere sin lille søn på tre år, trækker drengen hen foran de spisende duer og råber højt mens han stamper i jorden, så duerne flyver forskræmte op til alle sider. Jeg hader ham med det samme, og det slår ned i mig, at jeg har en ret kraftig kikkert, jeg engang fik af

Suely i julegave, med i bilen. Og da jeg er en slags ornitolog blot med mennesker i stedet for fugle (I hvert fald lige nu, for jeg holder også af at betragte fugle i kikkerten) så sætter jeg mig til at betragte disse menneskedyr godt i skjul inde bag min bils grå gardiner. Og så kan jeg rigtigt se deres behaviour. Deres adfærd. Det er skide skægt at udspionere folk, når de ikke ved de bliver set. Det er også det, jeg gør, når jeg tegner dem, men der er der den hage, at de meget ofte ret hurtigt bliver opmærksomme på, at jeg betragter dem. Jeg snakkede med en kvindelig kunstner på Bornholm, og hun havde det samme problem, når hun tegnede skitser af folk på pladser, gader i fly eller tog. Og hun brugte det samme trick som jeg med at se væk og lade som man ikke var fokuseret på den person, man var i gang med at tegne. Ligesom fluen, der smutter på stedet, hvis man forsøger at ramme den, men som øjeblikket efter lander tilbage nøjagtigt det samme sted, som den forlod. (Ens næse når man sover...)

Er sprunget ind i Knausgårds "Min Kamp" Der er i hvertfald læsning til en rum tid fremover, og den glidende stil med stor detaillering behager mig i høj grad. En " Fundador" cognac i glasset ved tolv halv et tiden om natten, og så går det løs i Kristianssand i halvfjerdserne.

Og knap er man kommet ud af fjerene, før den svenske tysker (Han er svensker, tysk gift og bor i tyskland) byder mig godmorgen i det grønne græs og den strålende sol med en lang og grundig udredning om hvorfor Oluf Palme blev skudt, hvem der gjorde det, og hvorfor det officielt aldrig er blevet opklaret. Jeg er på vej over til toilettet for at skide, og det er lidt svært at opretholde opmærksomheden, når lorten presser ivrigt på i ampullen! Men det stilner af(Man kan vel stadig kontrollere sine kropslige processer.) og den tilbudsliggende grund til mordet på den svenske statsminister viser sig at være, at han i sin embedsperiode